

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: O. C., nar. X,
st. příslušnost X
trvale bytem X,
t.č. X,
zastoupen opatrovníkem Mgr. Evou Láskovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Heršpická 821/5, Brno

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
sídlem Pražská 59, Znojmo

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 12. 2024, č.j. KRPB-199650-43/ČJ-2024-060028-SVZ,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. O odměně opatrovníka bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zajistil žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění stanovil žalovaný na 50 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce v celém rozsahu s tím, že nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho práv a je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Dále namítl šablonovitost napadeného rozhodnutí a nedostatečnost a nepřezkoumatelnost odůvodnění délky zajištění. Brojil i proti nedostatečnosti a přezkoumatelnosti zdůvodnění, proč nebyla aplikována zvláštní opatření dle § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb., je totiž přesvědčen, že jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. Odkázal i na vazby na ČR spočívající v osobách, které mu poskytly ubytování na adrese X. Ze znění zákona žalovanému explicitně nevyplývá zákaz znovu uložit stejné zvláštní opatření, které mu již bylo v minulosti uloženo a neplnil jej, přičemž touto otázkou se žalovaný nezabýval.
3. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je Česká republika vázána.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl odmítnutí žaloby mj. s ohledem na to, že dne 10. 1. 2025 v 9:40 hod. bylo realizováno správní vyhoštění žalobce. Pokud jde o samotné žalobní námítky odkázal na jednotlivé důvody zajištění a jeho délky, které jsou obsaženy v napadeném rozhodnutí. Za nesprávný označil výklad, že by před samotným zajištěním musela policie vždy přistoupit k uložení zvláštního opatření. Podle žalovaného musí být zvláštní opatření upřednostněno pouze v situaci, kdy lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnost z něj vyplývající, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by jeho uložením byla ohrožena realizace správního vyhoštění. Oba předpoklady musí být splněny kumulativně. Žalovaný se jejich posouzením zabýval, vyšel z konkrétních skutečností a posouzení věci je odůvodněné, nikoliv paušalizované, neboť bylo přihlédnuto k individuálním okolnostem věci.
5. Opatrovník ve věci uvedl, že nebyla dostatečně vyhodnocena možnost uložení opatření dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., a to i s ohledem na chybné či nedostatečné vyhodnocení okolností pobytu žalobce v zajišťovacím zařízení, resp. s ohledem na možnosti ubytování žalobce na adrese X.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Účastníci řízení nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným.

7. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno z dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č.j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobce.
8. V nyní projednávané věci z obsahu správního spisu soud zjistil následující. Žalobce byl zadržen hlídkou Policie ČR poté, co byl dne 27. 9. 2024 v 1:38 hod. kontrolován hlídkou policie při řízení motorového vozidla, když při orientačním testu na přítomnost drog byl pozitivní výsledek na AMP/MET. Žalobce při kontrole nepředložil žádný doklad a tvrdil, že se jmenuje O. K., nar. X, a je X státní občan. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo po kontrole dne 27. 10. 2022 uloženo správní vyhoštění rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 28. 10. 2022, č. j. KRPB-225521-16/ČJ-2022-060023-SV, z důvodu pobytu na území ČR bez oprávnění k pobytu a s platností ode dne 9. 12. 2024 se žalobce nacházel v Evidenci nežádoucích osob. Ve správním spise je taktéž uvedeno, že žalobce byl kontrolován již dne 12. 6. 2023 a téhož dne byl žalobce zajištěn k realizaci správního vyhoštění. Během zajištění požádal žalobce o azyl, přičemž řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023 s právní mocí ke dni 12. 10. 2023 a žalobce měl povinnost vycestovat do 11. 11. 2023. Dne 3. 10. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla opětovně (zřejmě) zamítnuta, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobce proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany brojil žalobou, které Krajský soud v Ostravě ve věci vedené pod sp. zn. 20 Az 51/2024 nepřiznal odkladný účinek usnesením ze dne 21. 11. 2024. Dnem 12. 12. 2024 bylo ukončeno zajištění žalobce dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nařízené rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 10. 2024, č. j. OAM-1332/VL-VL17-VL16-PS-2024.
9. Krom uvedeného Městský soud v Brně shledal žalobce vinným mařením výkonu úředního rozhodnutí (rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 28. 10. 2022) a odsoudil žalobce k trestu vyhoštění ve výměře 42 měsíců, to vše trestním příkazem ze dne 28. 9. 2024 vydaným ve věci vedené pod sp. zn. 88 T 126/2024; žalobci byla trestním příkazem stanovena lhůta k vycestování do 5. 10. 2024.
10. Žalobci bylo opětovně uloženo správní vyhoštění rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 28. 9. 2024, č. j. KRPB-199650-15/ČJ-2024-060028-SVZ, ve spojení s rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 31. 10. 2024, č. j. CPR-51993-3/ČJ-2024-930310-V233.
11. Součástí správního spisu je protokol o výsledku žalobce ze dne 28. 9. 2024, z něhož vyplývá, že se žalobce v ČR zdržuje na adrese X, kde má u kamaráda pokoj, za který platí nájem. Na adrese není hlášen. Nájem platí panu Č. Do Schengenského prostoru přicestoval v roce 2017 poznat ČR a vydělat peníze, jinde než v ČR nebyl. Platné vízum ani oprávnění k pobytu v ČR ani jinde v EU nemá. Stejně tak nemá cestovní doklad, původní s platností do září 2020

někde ztratil. Pobýval v X, X a X, živil se brigádami hlavně na stavbách. Osobní údaje, které uvedl u kontroly policií, sdělil proto, že v minulosti byl již třikrát policií kontrolován a pokaždé ho pustili, když řekl že je z X; prostě to zkusil. O tom, že mu bylo uloženo vyhoštění se zákazem vstupu věděl, stejně jako o trestním příkazu Městského soudu v Brně. Pokud jde o rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, uvedl, že nějaký papír převzal, pak ho ztratil a nevěděl, do kdy má odcestovat. Rodinu má v Moldávii, je svobodný, bezdětný, zdravý, na území ČR nemá majetek, ekonomické vazby, dluhy ani pohledávky, není rodinným příslušníkem občana EU ani s ním nežije ve společné domácnosti. Po návratu do Moldávie nebude mít bydlení. Na území ČR není oficiálně zaměstnaný. Uvedl důvody, proč opustil Moldávii. S vědomím trestního příkazu Městského soudu v Brně uvedl, že na návrat do Moldávie nemá prostředky, chce zůstat v ČR a nechce se vrátit do Moldávie, protože nemá kam.

Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

12. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný shrnul skutkový stav na základě obsahu správního spisu, žalobce sám výslovně uvedl, že se dokazování nechce účastnit a že ví, že je na území ČR nelegálně. Žalovaný se dostatečně zabýval zjištěním skutečností, které vedly k vyhoštění žalobce, i skutečnostmi, které se týkaly pobytu žalobce na území ČR před i po vydání rozhodnutí ze dne 28. 10. 2022. Napadené rozhodnutí netrpí šablonovitostí. Je logické, že rozhodnutí stejného typu mají typizovanou strukturu, podstatné je, zda v takto typizované struktuře je obsaženo hodnocení individuálních okolností té které věci, což v nyní projednávané věci bylo. Žalovaný dostatečně určitě popsal důvody, které vedly k zajištění (dlouhodobé nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění), uvedl důvody, kterého vedly k závěru o nemožnosti využít zvláštních opatření, dostatečně určitě tak, aby je soud mohl posoudit, a zdůvodnil i dobu zajištění uvedením jednotlivých úkonů, které bude třeba provést pro realizaci správního vyhoštění žalobce.

Dostatečnost zjištění skutkového stavu

13. Pokud jde o zjištění skutkového stavu, žalobce nijak konkrétně neuvádí, v čem podle jeho názoru nedošlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu. Důvody, pro které došlo k zajištění žalobce, jsou jednoznačně doloženy. Rozhodnutí o správním vyhoštění je ve správním spise založeno a z výsledku žalobce jasně vyplývá, že toto rozhodnutí úmyslně nerespektoval a respektovat ho nechtěl ani v minulosti, ani do budoucna. Důvody, proč žalovaný nepřistoupil k využití zvláštních opatření, opřel žalovaný především o skutečnosti, které vyplynuly z výsledku žalobce, a dále o skutečnost, které vyplývaly ze všech dalších zjištění o pobytu žalobce. V případě délky zajištění vycházel žalovaný se svých praktických zkušeností, které nemá soud důvod zpochybňovat. Ani tato námitka proto není důvodná.

K důvodům zajištění žalobce a možnosti zvláštních opatření

14. Právo na osobní svobodu je jedním z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Zásah veřejné moci do tohoto práva je podmíněn kritérii definovanými v čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“), čl. 8 Listiny, resp. ve vztahu k této věci zákonem o pobytu cizinců, nařízením Dublin III (čl. 28) a směrnicí 2013/33/EU (čl. 8), ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv EU. S ohledem na význam chráněné hodnoty je

přítom na místě úzký výklad takto definovaných kritérií (ve vztahu k zajištění dle nařízení Dublin III srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 3. 2017, ve věci *Al Chodor*, C-528/15).

15. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným jednoznačně plyne, že žalobci bylo uloženo pravomocně správní vyhoštění a marně také proběhla lhůta jeho dobrovolné realizace. Žalobce výslovně uvedl, že se do země původu nechce vrátit. Není sporné ani to, že opakovaně podával žádosti o mezinárodní ochranu, které mu byly opakovaně zamítány, a nesplnil povinnost vycestovat ani poté, co mu byla první žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Žalobci byl dokonce uložen trest vyhoštění z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí. V průběhu pobytu na území ČR žalobce cíleně se záměrem vyhnout se realizaci správního vyhoštění uváděl nepravdivé údaje o své totožnosti (jméno, příjmení a datum narození) a státní příslušnosti (Rumunsko).
17. Podle názoru soudu vlastní vyjádření žalobce v protokolu o výsledku zcela jednoznačně ve spojení s jeho jednáním během pobytu na území ČR poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobce nemíní z ČR vycestovat a respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. Z jednání žalobce vyplývá minimální respekt k právnímu řádu ČR; žalobce nerespektoval ani závazná správní a soudní rozhodnutí.
18. Ze strany žalobce je ze správního spisu patrná ochota pobývat na území ČR nelegálně. To vyplývá i z jeho vyjádření, které je ve správním spise zachyceno v rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-820/LE-VL17-K12-2023, ve věci mezinárodní ochrany. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 6. 2023 „*na dotaz správního orgánu proč, když mu bylo uloženo v říjnu 2022 Policií ČR správní vyhoštění a udělen výjezdní příkaz neuposlechl a neodcestoval, uvedl, že to bral tak, že do té doby tady byl také nelegálně, a tak to bral stejně, proč by zde dále nezůstával nelegálně i s vyhoštěním.*“ (viz citované rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany).
19. Pro posouzení toho, zda zajištění žalobce bylo adekvátním krokem žalovaného, je podstatné, zda nebylo možno ve vztahu k němu realizovat tzv. zvláštní opatření, kterými by bylo zajištění, jako forma omezení osobní svobody žalobce, nahrazeno. Ačkoliv smyslem a účelem zvláštních opatření je minimalizace omezování osobní svobody cizinců, neznamená to, že by k omezení osobní svobody nemohlo dojít nikdy. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky. Volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o mezinárodní ochraně, případně nucenému vycestování. Je přitom třeba zohlednit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho případné předchozí protiprávní jednání, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými

státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37).

20. Soud obdobně jako žalovaný ve svém vyjádření vyšel při posouzení věci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 315/2018-25, ve kterém Nejvyšší správní soud shrnul podstatné skutečnosti pro posouzení subsidiarity zajištění, a to následovně: „[11] Zajištění představuje mimořádný institut. Podmínky omezování osobní svobody musí být interpretovány restriktivně, aby byla v souvislosti s řízením o správním vyhoštění používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci. Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. Nejvyšší správní soud dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017–20, ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013–28, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 As 112/2013–24, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013–34 a ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016–56).

[12] Zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, věc C-61/11, je pak nutné, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření.

[13] Zajištění podle zákona o pobytu cizinců představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale i ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010–150, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010–74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

[14] Nejvyšší správní soud proto uvádí, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatické a paušálně nelze použití některého ze zvláštních opatření vyloučit. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011–51, rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011–50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, věc C-61/11).

[15] Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností (usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, č. 3559/2017 Sb., bod [41]). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.“

21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počítá s následujícími alternativami zajištění:
a) povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním; c) povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
22. Zjištěné skutkové okolnosti nenasvědčují tomu, že by v případě žalobce bylo na místě uložení některé z alternativ zajištění. Byly zde totiž důvodné obavy, že takový postup by nebyl s ohledem na sledovaný cíl účinný. Žalovaný všechny shora uvedené možnosti posoudil a soud jeho závěrům nemá v podstatné míře co vytknout.
23. Před zhodnocením možnosti uložit žalobci zvláštní opatření považuje soud za vhodné vyjádřit se k tvrzené nepřezkoumatelnosti vypořádání možného využití zvláštních opatření uvedených výše sub. b) a d). V obou případech je napadené rozhodnutí sice stručnější, ale o to jednoznačnější. Nemožnost aplikovat § 123b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. spojil žalovaný s vlastním vyjádřením žalobce, že nemá dostatečné finanční prostředky pro návrat do Moldávie (což logicky vylučuje složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním); odůvodnění tohoto bodu je tak přezkoumatelné a zcela konkrétní. Nemožnost aplikovat § 123b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. spojil žalovaný se závěrem o neúčelnosti tohoto zvláštního opatření opětovně s ohledem na nedostatek finančních prostředků žalobce, tj. dospěl k závěru, že žalobce nemá finanční prostředky k zajištění pobytu po dobu určenou k vycestování, a se zjištěním o absenci doručovací adresy, tj. s nemožností vyrozumět žalobce o provedení kontroly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je opětovně přezkoumatelné a zcela konkrétní.
24. Dále k zvláštním opatřením soud uvádí následující.
25. Pokud jde o možnost sub. a) žalovaný vyšel z toho, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl žalobce pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců a neměl na území ČR žádný povolený pobyt. Soud k tomu doplňuje, že v průběhu řízení před správním orgánem označil žalobce jako svoji adresu X, na které není úředně hlášen, a zároveň uvedl, že nemá na území ČR (tj. ani na uvedené adrese) doručovací adresu. V průběhu řízení před správním orgánem žalobce nijak nedoložil, že by na uvedené adrese měl bydlení zajištěné, ačkoliv v řízení před soudem doložil k žalobě potvrzení p. Č. (s datem 10. 10. 2024) o zajištěném ubytování na uvedené adrese s tím, že žalobce je nájemcem uvedené nemovitosti. Nájemní smlouva

k uvedené nemovitosti doložena nebyla. Zároveň z výsledku žalobce ve správním řízení vyplývá, že žalobce migroval po ČR, zdržoval se na různých místech, sám uvedl X, X, X, pracoval po brigádách, nemá v ČR majetek. Ze správního spisu vyplývá, že mu nijak nevadilo, že má na území ČR nelegální pobyt, rozhodnutí o správním vyhoštění nemínil respektovat a do Moldávie se vrátit nemínil. Ze správního spisu též vyplývá, že se vyhýbal při náhodných kontrolách policií uváděním vědomě nepravdivých okolností zjištění své totožnosti. Z pohledu soudu je proto zcela nevěrohodné, že by žalobce byl ochoten splnit povinnosti vyplývající z tohoto typu zvláštního opatření, neboť v minulosti jednoznačně prokázal neochotu spolupracovat s policií, resp. s jinými státními orgány, na realizaci správního vyhoštění, k jím tvrzené adrese nemá žádnou prokazatelnou vazbu a v kontaktu s policií se brání svému ztotožnění. Existuje proto důvodná obava, že by uložením tohoto zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud nespornuje, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí by mohlo být v tomto bodu podrobnější, nicméně zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na obsah správního spisu považuje soud formalismus.

26. V případě možnosti složit peněžní prostředky ve smyslu sub. b) výše lze z protokolu o výsledku seznat, že žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky k návratu do Moldávie, a zároveň z obsahu správního spisu plyne, že dobrovolně z ČR vycestovat nechtěl. Že by žalobce disponoval jakýmkoliv prostředky na úhradu nákladů spojených s vyhoštěním ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, naopak je z něj patrné, že nemá prostředky ani na pravidelnou úhradu nájemného. Krom uvedeného na výslovný dotaz správního orgánu uvedl, že dostatek finančních prostředků k návratu do Moldávie nemá. Možnost použití zvláštního opatření sub b) vyloučil tedy sám žalobce.
27. S ohledem na zjevné nerespektování právního řádu ČR nepřicházelo v úvahu ani uložení povinnosti hlásit se policii ve stanovené době [opatření sub. c)], žalobce sám uváděl, že již v minulosti policii vědomě lhal o své totožnosti, tj. nespolečně pracoval s policií ani při běžné kontrole. Existuje proto důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud zároveň souhlasí se žalovaným, že toto opatření v situaci, kdy nemá žalobce na území ČR hlášenou žádnou adresu pobytu, nemá zde žádné vazby a konečně nemá prostředky na úhradu ubytování, nelze považovat za alternativu zajištění. Soud nemá žádnou důvěru v žalobce v tom, že by byl ochoten s policií spolupracovat, a ani v průběhu správního řízení žalobce neuvedl nic, co by soud přesvědčilo o tom, že by tak činil, tj. z chování žalobce před zajištěním neplyne žádný důvodný předpoklad, že by toto opatření respektoval.
28. Vše výše uvedené platí i pro uložení povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly [opatření sub. d)]. Jelikož žalobce nedisponuje finančními prostředky, kterými by uhrazoval pobyt na území ČR (sám uváděl, že nájemné panu Č. hradí různě, podle toho, jak má peníze), těžko lze důvodně předpokládat, že by měl prostředky na úhradu pobytu v místě, které by mu určila policie, tj. lze důvodně pochybovat, že by byl žalobce schopen toto zvláštní opatření splnit. O ochotě žalobce spolupracovat s policií vypovídá vše výše uvedené. Tedy i v tomto případě soud dospěl k závěru, že existuje důvodná obava, že by uložením tohoto zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
29. V zcela obecné rovině musí soud souhlasit s tím, co žalovaný uvedl na str. 8 svého rozhodnutí v druhém odstavci, kde se zabýval obecně individuálními okolnostmi pobytu

žalobce na území ČR ve vztahu ke všem zvláštním opatřením společně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozhodnutí „*Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat.*“ Žalovaný správně popsal důvody, proč se nelze domnívat, že žalobce nebude v případě uložení zvláštního opatření na správním vyhoštění s policií spolupracovat, resp. že by se výkonu správního vyhoštění nevyhýbal. Soud by jen opakoval již shora uvedené, příp. rekapituloval skutečnosti uvedené žalovaným, proto pouze na tomto místě zopakuje, že dlouhodobý nelegální pobyt na území ČR bez platného povolení a platného cestovního dokladu, opakované nerespektování povinnosti vycestovat z území ČR, jednoznačná vyjádření žalobce, že nemíní respektovat rozhodnutí ČR, která mají za cíl ukončit jeho pobyt na území ČR, či vědomé opakované sdělování nepravdivých údajů policii o totožnosti mimo vši pochybnost dokladují nulový respekt k povinnostem, které jsou žalobci ukládány právním řádem ČR. Za této situace nemá soud žádný důvod věřit žalobci, že by zvláštní opatření respektoval.

30. Podle názoru soudu žalovaný zcela racionálně a v souladu se zákonem rozhodl tak, že neuložil žalobci zvláštní opatření dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. a namísto toho přistoupil k zajištění žalobce.
31. Pokud jde o námitku, že se žalovaný nevypořádal s absencí explicitního zákazu znovu uložit stejné zvláštní opatření, které bylo žalobci již v minulosti uloženo a které žalobce neplnil, tak ze správního spisu nevyplývá, že by jakékoliv zvláštní opatření bylo v minulosti žalobci uloženo, či snad to, že by předcházející neplnění zvláštního opatření bylo důvodem pro nevyužití § 123b zákona č. 326/1999 Sb. v nyní projednávané věci.
32. Na základě všeho shora uvedeného nedospěl soud k závěru, že by žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ani čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
35. Jelikož soud o žalobě rozhodl věcně, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě již samostatně nerozhodoval.
36. O odměně opatrovníka soud rozhodne samostatným usnesením poté, co opatrovník předloží vyúčtování provedených úkonů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 17. ledna 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce